

Odstíny života 2

HODNOTA KRVE

Lusy Adams

1. NA BODĚ MRAZU

„To by stačilo.“

Matt se zvedl z lavičky přiražené ke stěně tělocvičny, odkud mě pozoroval, a připojil se ke mně na žíněnce. Nespokojenost z něj sálala na míle daleko.

Ignorovala jsem ho a dál bušila do boxovacího pytle. Po zádech mi stékaly studené čůrky potu a namáhané ruce mě neskutečně bolely, ale nemohla jsem přestat. Potřebovala jsem aspoň trochu ulevit vzteku, který se ve mně poslední týdny hromadil.

„Stojíš si na vedení, hvězdo?“

„Dej. Mi. Pokoj.“ Slova jsem oddělovala údery. Napřáhla jsem se k další ráně, ale Matt mě popadl za zápěstí a můj pohyb zastavil.

„Řekl jsem dost.“ Temně zelené oči se mu leskly směsicí podráždění a obav, jeho tón ne nechával místo pro dohady.

Vytrhla jsem se mu. Přestože byl o víc jak půl hlavy vyšší, aspoň dvacet kilo svalové hmoty těžší a díky dlouhým rokům tréninku by se mnou snadno vytřel podlahu, nehodlala jsem se od něj nechat komandovat. „Jsem v pohodě.“ Ta věta mě páčila na jazyku jako kyselina. Byla jsem hodně věcí, ale v pohodě ani trochu.

Matt sjel pohledem k mým rukám. Klouby jsem měla rozedřené do krve, protože jsem se neobtěžovala nasadit si před tréninkem rukavice. „Ne, to nejsi.“

Ponoukala jsem svoji léčivou magii, aby si pospíšila, a o vteřinu později byla moje kůže zase neporušená. Významně jsem na něj zamávala prsty. „Spokojený?“

„Že se ti rány hned zahojí, neznamená, že by sis je měla zbytečně způsobovat.“

„Fajn.“ Popadla jsem ze země dýky, co mi před čtvrt rokem daroval Gabe jako náhradu za zbraně, o které jsem přišla během zpackaného lovu na ghúla, a ustoupila stranou. Předvedla jsem sérii cvičných výpadů. „Jestli mě hodláš jen buzerovat, tak si můžeš dát odchod. Nepotřebuju chůvu.“

„Očividně ano. Pořád se přepínáš...“

Zastavila jsem se v polovině pohybu a nevěřicně se zasmála. „Najednou ti to vadí? Není to tak dlouho, co ses ze mě během tréninků opakovaně pokoušel vydít duši.“

„To nemůžeš srovnávat, předtím jsi byla...“

„Co?“ vyštěkla jsem. Už jsem měla plné zuby toho, jak se mnou najednou všichni jednali v rukavičkách. „Neležím na smrtelné posteli! Je to blbá bolest hlavy!“

„To jsi tvrdila i minulý týden – těsně před tím než jsi omdlela.“

„Nic to není,“ trvala jsem na svém, přesvědčení z mých slov ale zmizelo.

Tvář mu zněžněla. „Možná bys měla zajít za Liamem a ujistit se...“

„Ne.“ Nehodlala jsem toho náfuku prosit o pomoc. Bohové mě sice přivedli zpět k životu a nazývali mě Spasitelkou, což v překladu očividně znamenalo, že jsem za ně měla dělat špinavou práci, ale během mého posledního setkání s Liamem jsem jim dala ultimátum. Nemohla jsem vystát, jak se mi pořád pletli do života, tak jsem si vydupala, aby se ode mě a mých přátel drželi dál, pokud o svoji levnou pracovní sílu nechtěli přijít. Moje požadavky sice splnili, ale nepochybovala jsem, že mě ta vzpoura přijde ještě hodně draho. „Nepotřebuju ho.“ Odvrátila jsem se a pokračovala ve cvičení.

„Chováš se jak malá.“

Ztuhla jsem, jak něco uvnitř mě přeskočilo a veškerá moje racionalita letěla z okna. Pevně jsem sevřela jílce dýk a velice pomalu a cíleně je odložila na zem, abych si zabránila je po Mattovi hodit. „Mám právo být našťvaná. Nutíte mě sedět doma a houpat nohama, i když jsem úplně v pořádku...“

„Poslední dva týdny to s tebou bylo jak na horské dráze. Že se pár dní v kuse cítíš dobře, neznamená, že se hned musíš vrhat do boje.“ Jeho hlas zůstal mírný a konejšivý a to mě vytáčelo ještě mnohem víc. „Odpočiň si. Svět se nepřestane točit, když si vezmeš na chvíli volno.“

„Jsi si tím jistý?“

To rýpnutí, kyselé a zatraceně dobře mířené, ho vyvedlo z rovnováhy. Mlčel a soudě podle jeho výrazu se v duchu proklínal, že o tom začal. Nakonec rádoby znuděně pokrčil rameny. „Jestli ti na tvém úkolu tak záleží, možná by ses namísto trucování měla věnovat přípravám. Máme plnou knihovnu knížek, ve kterých bys mohla najít užitečné informace.“

„Takže mám zůstat hezky v teple a bezpečí a číst si, zatímco vy silní chlapi běháte po venku a riskujete životy pro věc, která se vás vůbec netýká? Nebo mi vážně chceš tvrdit, že šli kluci vymýtat ducha z muzea?“

„Samozřejmě že šli. Nick s námi cvičí přes dva měsíce, byl nejvyšší čas na praxi v terénu. Nic bezpečnějšího než ducha pro něj do začátku nenajdeme.“

Řekl to tak přesvědčivě. Nebýt napětí, které se mu usadilo v ramenou, sežrala bych mu to i s navijákem. „Co v tom muzeu dělají doopravdy?“

„Zalehly ti uši? Zrovna jsem řekl, že vymýtají ducha.“

„A dál?“

Několik dlouhých vteřin jsme si upřeně hleděli do očí v tichém souboji vůlí. S povzdechem se vzdal. „Gabe zjistil, že tam vystavují starověkou destičku, která popisuje uzavírání smluv s Ďáblem. Údajně tam stojí, jak ho kontaktovat.“

Můj hněv vystřídala ledová prázdnota. „Zase tohle? Kolikrát vám budu muset opakovat, abyste se do toho nepletli? Je to můj boj. Nedokážete mě před tím ochránit.“

„Nemůžeš nás vinit, že se o to pokoušíme. Na jednu malou zombie sis ukousla hodně velké sousto.“

„Nevybrala jsem si to.“

„Já vím.“ Rukou si frustrovaně prohrábl světle hnědé vlasy. Když jsem ho poznala, měl je střížené nakrátko, ale od té doby mu slušně narostly, kroutily se na všechny strany a spadaly mu do čela. Líbilo se mi to. Zjemňovaly jeho velký nos a výraznou bradu. „O to víc ti chceme pomoci.“

„I Mikayla?“

Koutky úst mu zacukaly. „Není tak špatná, jak si myslíš. Jen tě prostě nemá ráda.“

Antipatie byly oboustranné. „Kde se vůbec naše drahá čarodějka fláká?“ zeptala jsem se spíš proto, že jsem potřebovala změnit téma, než že by mě to nějak výrazně zajímalo. „Už pár dní jsem ji neviděla.“

„Není doma. Hned po Jamieho narozeninách odjela.“

Při té vzpomínce jsem se zašklebila. V našem světě nebylo moc důvodů k veselí, takže i když Jamie několikrát zdůraznil, že si žádnou oslavu nepřeje, stejně jsme mu ji uspořádali. Nešlo o nic velkého, jen naše nesourodá skupinka a *velká* spousta alkoholu. Kocovinu jsme všichni měli ještě tři dny potom. „Zdalo se mi, že v kumbálu chybí koště. Letěla si sehnat nějaké panny, co by mohla za úplňku obětovat?“

„Mně tvrdila, že jede navštívit bráchu, ale tvoje možnost k ní sedí víc.“

„Netušila jsem, že má bratra.“

Věnoval mi pohled, který si schovával pro příležitosti, kdy jsem řekla něco nanejvýš tupého. „To tě překvapuje? Sotva spolu prohodíte dvě slova. Pochybují, že vůbec znáš její příjmení.“

„Kuřínová?“

„Williamsová, ale hezký pokus.“

„Značím si. Ještě něco, co bych měla vědět?“

„Určitě spousta věcí, ale většinu nevím ani já. Mikayla je dost... uzavřená.“

Stejně jako všichni ostatní v domě. „Není jediná.“

„To říká ta pravá.“

„Znáte moje tajemství.“

„Známe *jedno* z nich.“

„Žádné další nemám.“

„Ale no tak, hvězdo. Neřekla jsi nám o sobě prakticky nic kromě toho, že jsi Spasitelka. Co přesně to ale znamená? A proč zrovna ty? Musí existovat důvod, proč si tě Bohové vybrali.“

„Údajně jo, ale odmítají mi ho prozradit.“

„Třeba jen nekladeš správné otázky.“

Ta debilní poznámka ve mně znovu rozdmýchala hněv. Pevně jsem semkla rty, abych si zabránila začít křičet. Moc to nepomohlo. Když jsem promluvila, hlas se mi i přes moje nejlepší snahy třásl. „Vážně myslíš, že jsem se nesnažila? Že nechci zjistit, proč mi tohle dělají? Proč mi zničili život?“

„Přivedli tě zpět,“ namítl. Nic nechápal. „Život ti nezničili, vrátili ti ho.“

„Přesně! Umřela jsem, Matte! Vykrvácela jsem ve špinavé uličce, zatímco mě muž, se kterým jsem chtěla strávit zbytek života, zoufale svíral v náručí. Ujišťoval mě, že budu v pořádku, ale věděl, že to nezvládnou. Viděla jsem mu to na očích.“

Hrudník se mi křečovitě stáhl prudkým přívalem bolesti. Scottova zlomená tvář byla to poslední, co jsem před smrtí spatřila. Když mě bohové přitáhli zpátky a vhodili mě do světa, kde jsem skoro tři roky neexistovala, musela jsem se rychle smířit s myšlenkou, že byl naší epické lásce konec. Docela se mi to dařilo, jenže pak jsem na něj shodou kruté náhody loni na Vánoce narazila a během vteřiny se vrátila zpátky na začátek. Klečel před mým hrobem a vyznával mi lásku, neschopen pohnout se dál. Pohled na něj mi připomněl, jak snadné věci bývaly. Chtěla jsem zpátky svůj předchozí život i to hluboké spojení, které jsme se Scottem měli. Na vteřinu jsem ho získala – když na Scotta zaútočil upír a já mu odhalila svoji přítomnost, abych ho zachránila. Přestože jsem ho té noci nakonec nechala jít a postarala se, aby na naše setkání zapomněl, pořád číhal hluboko v mém srdci, první a poslední láska mého života.

Matt se opatrně dotkl mojí paže a vytrhl mě z temných myšlenek, než mě mohly pohltit. „Pamatuješ si, co bylo pak?“

„Netuším, co se děje po smrti, jestli se ptáš na tohle. Nevím, jestli je nebe nebo peklo nebo jak to celé funguje. Ale návrat mezi živé stojí za houby.“

„Bolelo to?“

„Fyzicky ne, ale emocionálně to bylo... zdrcující. Uvědomila jsem si, o co všechno jsem přišla. A že moje smrt ve velkém měřítku nic neovlivnila. Svět se nezastavil, nečekal na mě. Pohnul se dál stejně jako všichni lidé, které jsem znala. Stala se ze mě jenom vybledlá vzpomínka, přízrak toužící po něčem, co nikdy nemůže získat zpátky.“ Hořce jsem se ušklíbla. Oči

mě pálily a skrz knedlík v krku se mi těžko mluvilo, ale odmítala jsem na sobě dát znát, jak moc mě můj drobný výlet do minulosti zasáhl. „Takže peklo asi přece jen existuje. A nejspíš ani nemusíš být mrtvý, abys tam mohl skončit.“

Pár vteřin vládlo ticho, temné a tíživé. Pak si mě Matt přitáhl do náručí a pevně mě objal. „Už nejsi sama,“ zamumlal, tvář napůl pohřbenou v mých vlasech. Jeho hlas překypoval něžností, jeho náručí vonělo domovem. „Nedokážeme ti sice vrátit, o co jsi přišla, ale můžeme ti pomoci vybudovat něco nového a možná i lepšího. Jen nám to musíš dovolit.“

Přitiskla jsem se k němu ještě víc, vděčná za jeho konejšivou přítomnost. Když jsme se v lednu seznámili, nevykročili jsme dobrou nohou – přerazila jsem mu nos a on mi za to týdný poté dával pořádně do těla během tréninků. Všechnen ten čas, co jsme spolu nuceně strávili, nás ale navzdory našim nejlepším snahám sblížil a dynamika našeho vztahu se od základu změnila. Teď byl mým nejlepším přítelem, učil mě, smál se se mnou, a když bylo potřeba, utěšoval mě. Život bez něj jsem si nedokázala představit.

Trochu jsem se od něj odtáhla, abych mu viděla do obličeje. „Díky.“

„Za co?“

„Že jsi.“

Pousmál se a palcem mi z tváře setřel zbloudilou slzu. Ten letmý, nevinný dotek mě zahřál až do konečků prstů. Najednou jsem si bolestivě dobře uvědomovala, jak blízko Matt stál. Jeho tělo bylo horké a žádoucí, v očích se mu převalovalo cosi tak vřelého, že jakákoli jiná holka by touhle dobou omdlévala rozkoší. Já byla proti jeho kouzlu imunní. Jo, úplně. Tvrdost jeho svalů pod mýma rukama se mě ani v nejmenším nedotýkala.

Matt palcem něžně zkopíroval linii mojí čelisti. Srdce se mi rozbušilo jako o závod. „Všechno v pohodě, hvězdičko? Mám dojem, že jsi přestala dýchat.“

Vrazila jsem si mentální facku, abych se vzpamatovala. Byl to Matt, proboha. Co chvíle jsem se potýkala s jeho hloupými narážkami a pokusy dostat se mi do kalhotek. Tohle byl jen další normální den. Neměla jsem důvod se vzrušovat.

Než jsem mohla odpovědět, z chodby k nám dolehly hlasy. Matt mě okamžitě pustil a o krok ustoupil vteřinu předtím, než se dveře do tělocvičny otevřely. Zřejmě pořád nestál dost daleko, protože Gabe se při pohledu na nás zarazil. Žíla na krku mu nebezpečně naběhla, varovala o blížícím se výbuchu. Jamie, Mattův mladší bratr, si toho taky všiml. Rýpnutím lokte ponoukl Nicka, který je doprovázel, aby nezastavoval. Kluci se spěšně protáhli do místnosti, zamumlali naším směrem pozdrav a utekli do zbrojnice. Nejradši bych je následovala.

Gabe překonal zbylou vzdálenost k nám a probodl Matta pohledem, modré oči jako dva kusy ledu. Přestože byl o pár centimetrů menší než Matt, nějak se na něj zvládal dívat z patra.

„Měl jsi dohlížet, aby odpočívala,“ zavrčel, melodický britský přízvuk nezvykle ostrý, hranatou čelist zatnutou. „Tak proč vypadá, že zrovna uběhla maraton?“

„Víš, jak umí být paličatá. Co jsem měl dělat, připoutat ji k posteli?“

„Jako kdyby ti to vadilo.“

„Jdi někam, Moseley.“

„Jak můžeš...“

Zhluboka jsem se nadechla, abych se uklidnila. Nesnášela jsem, když se o mně bavili, jako kdybych tam nebyla. Ještě víc mě ale vytáčelo, když se za mě někdo snažil rozhodovat. Potlačila jsem nutkání je oba seřvat do kuličky, protože by to stejně nemělo smysl, sebrala ze země svoje dýky a zamířila do zbrojnice. Ti dva tupci si nejspíš ani nevšimli, že jsem odešla, naplno ponoření do další z jejich nesmyslných hádek.

Zastrčila jsem si dýky za pas a opřela se o futro dveří, mlčky sledovala Jamieho s Nickem, jak čistili svoje zbraně a odkládali je na patřičná místa. Nick už dávno nebyl ten vychrtlý, vyděšený kluk, kterého jsme se ujali poté, co jsme ho zachránili ze zajetí démonů, kteří mu zavraždili matku. Nejen že díky týdnům tvrdého tréninku nabral pár kilo svalů, taky se začínal pohybovat a přemýšlet jako pravý lovec. Pořád měl chlapecké rysy, ale z tváře se mu ztratila dětská naivita. Nebýt jeho nevyčerpatelného elánu a věčně rozčepýřených tmavých vlasů, zapomněla bych, že mu bylo teprve čtrnáct. Oprava: skoro patnáct. Brzy bude mít narozeniny, jak nám rád a otravně často připomínal.

Ani Jamiemu bych jeho věk netipovala. Štíhlý, asi sto osmdesát centimetrů vysoký, se světlými vlasy sčesanými z čela a staženými do kratičkého culíku na zátylku vypadal jako kterýkoli mladý kluk – dokud jste se mu zblízka nepodívali do obličeje. S Mattem sdílel výraznou bradu a nos, ale Jamieho tvář byla vždy vážná a příliš dospělá. Minulý týden oslavil teprve jednadvacet, už si ovšem vytrpěl víc než většina lidí za celý život. Připomínku posledních z těch hrůz, kdy ho znovu zajal vlkodlak Ewan, který jemu a Mattovi před lety zabil rodiče, viděl každý den v zrcadle. Levé oko, o které ho Ewan připravil, sice nahradilo oko umělé, jeho barva ale neladila s tím pravým, bylo spíš hnědé než temně zelené. Zato ale dokázalo prohlédnout magické iluze, nebo to aspoň tvrdila Mikayla, která mu ho obstarala. Netušila jsem, jestli to byla pravda, ale když se na mě teď Jamie díval, měla jsem pocit, že mi viděl až do žaludku.

Ta myšlenka se mi vykourila z hlavy, když jsem si všimla temné skvrny na Nickově rukávu. „Hej, padawane. Krvácíš.“

Nick se ani neobtěžoval zvednout ruku a zranění si prohlédnout. „Je to jen škrábanec.“

„To posoudím já. K noze, ať se můžu podívat.“

Jako správný pubert'ák si cosi zahuhlal pod nosem, ale poslechl. Stanul přede mnou, a protože jsme byli prakticky stejně vysocí, měla jsem mu vidět do očí. Upíral zrak ke svým botám, jako by ještě nikdy neviděl nic zajímavějšího než ošoupané tenisky. Podezřelý.

Prozatím jsem jeho podivné chování nechala být a sklonila se, abych si prohlédla jeho ránu. Byla dlouhá a zubatá, ale skoro nekrvácela. Někdo už ho očividně ošetřil. „Co se ti stalo?“

Znovu cosi nesrozumitelného zamručel.

„Když mluvíš, musíš otvírat pusu, kluku.“

Ošil se a strelil tázavým pohledem po Jamieem, který se dál věnoval čištění zbraní. Kdyby nad hlavou mával transparentem ve snaze upozornit mě, že se něco dělo, vyšlo by to nastejno.

„Vyklop to.“

„Do toho,“ pobídl ho Jamie. V mojí přítomnosti pořád mluvil dost sporadicky, ale už mě tolik nešokovalo jeho hlas slyšet. „Dřív nebo později by se to stejně dozvěděla.“

Nick nejistě přešlápl, ale spustil. „Když jsme odcházeli z muzea, narazili jsme na skupinu upírů, kteří si brousili zuby na nějakou opilou holku. Gabe mi poručil, abych se od boje držel dál, ale... Chtěl jsem pomoci. Skoro jsem jednoho dostal, jenže pak mi podjela noha na nějaké břečce a...“ Znovu sklonil bledě modré oči k zemi, rudý jako rak.

„A co?“

„Spadl a napíchl se na vlastní zbraň,“ dokončil Jamie, když se k tomu Nick pořád neměl. V hlase mu zazníval náznak těžko potlačovaného pobavení. Za jiných okolností by mi to asi taky přišlo vtipné, ale dneska mě to jen vytočilo. Gabe měl mít víc rozumu, než se pouštět do křížku se skupinkou upírů s Nickem za zadkem.

„Jestli mi chceš vynadat, tak Gabe už to udělal,“ vychrlil Nick, zřejmě vyplašený mojí dlouhou odmlkou.

Neměl se čeho bát. Na něj jsem se nezlobila. „Fajn, budiž ti to ponaučením, že se nemáš plést do rvaček, na které nejsi připravený. Teď hybaj do postele, ráno tě čeká trénink, očividně před sebou máme ještě hodně práce. V sedm na značkách.“

Jeho zasténání bylo projevem nejčistšího zoufalství. „Sedm není ráno, ale hluboká noc.“

„Neremcej a padej.“

Ztuhla jsem, když se těsně za mnou ozval Gabe. Jeho tón byl lehký, ale něco v jeho obličejí muselo Nicka varovat, aby ho nepokoušel, protože bez řeči odešel. Jamie ho rychle následoval.

Počkala jsem, dokud nebyli kluci z doslechu, a obrátila se na svého přítele. Ruce jsem si založila na prsou, abych ochránila srdce před Gabovým smířlivým výrazem, kterým se mě snažil uchlácholit.

„Byla to hloupá náhoda, láska. Kdybych tušil, že narazíme na upíry, nikdy bych ho s sebou nevzal.“

Kvůli tomu jsem našťvaná nebyla – ne doopravdy. Byla to jen poslední kapka. „Měla jsem jít s vámi.“

„O pár upírů se s Jamiem dokážeme postarat i poslepu. Kdyby Nick poslouchal a nepletl se nám pod nohy, ten poslední by nám nikdy neutekl...“

Tak on jim ještě jeden zdrhnul? Neuvěřitelné. „O tom nemluví.“

Okamžitě pochopil. Tváří se mu mihlo podráždění. „To nemůže aspoň jednou držet jazyk za zuby?“

„Matta z toho vynech, tohle jsi podělal ty. Tvrdil jsi, že do toho muzea jdete kvůli Nickovi. Neměl jsi mi lhát.“

„Nechtěl jsem ti dávat plané naděje.“

Debilnější výmluva ho nenapadla? „Zjistili jste aspoň něco?“

Zavrtěl hlavou. „Byla to další slepá ulička.“ V hlase mu jasně zaznívalo selhání, ujistilo mě, že mluvil pravdu. „Ta deska zmiňovala jen klasické povídačky o křižovatce, nic užitečného.“

Jak jinak. Už měsíce jsme se honili za přeludy a pokoušeli se vystopovat Ďábla, mého úhlavního nepřítele, kterého jsem podle nějakého prastarého proroctví měla porazit a rozhodnout tak válku dobře se zlem. Pokaždé, když se zdálo, že se na nás konečně usměje štěstí a posuneme se o krok blíž k cíli, naše snahy vyšly naprázdno a my se vrátili zpátky na začátek. Byla jsem příliš vyčerpaná, než abych z našeho přetrvávajícího neúspěchu ještě dokázala být zklamaná.

„Možná je to tak lepší,“ odtušil Gabe.

„Jak to myslíš?“

„Celou dobu se snažíme získat informace, které by ti pomohly v boji s Ďablem, už jsme ale nezvážili, že ten boj vůbec nemusí přijít. Pokud na sebe přestaneš upozorňovat, nemá šanci zjistit, že existuješ.“ Snažil se znít nezaulatě, ale jiskřička naděje v jeho očích mi neunikla. Poslední dobou jsem ji moc často nevidala. Chyběla mi. Přesto jsem ji musela rozdrtit.

„Přála bych si, aby to bylo tak snadné, ale bohové mi nikdy nedovolí se před ním schovat.“

S těžkým povzdechem mě vzal za ruce, palci mě hladil po kloubech prstů. „Já vím, promiň. Jen se snažím... To je krev?“

Následovala jsem jeho pohled a v duchu zaklela, když jsem si všimla zaschlých rudých šmouh na hřbetech mých rukou. „Trochu jsem se odřela při boxování. Nic to není.“

Pustil mě jak horký brambor. Věděla jsem, co bude následovat. Vnímala jsem jeho narůstající podráždění stejně dobře jako svoje vlastní. „Slíbila jsi, že svoji moc nebudeš používat, pokud to nebude nezbytné.“

„Byly to jen odřené klouby.“

„Dneska. Minulý týden to byla naražená žebra a zlomené zápěstí, týden předtím zas vyknutý kotník a bodná rána do břicha. Není divu, že ti poslední dobou bylo pod psa. Přetěžuješ se.“

„Nezačínej s tím zase.“

„Promiň, že se tě snažím udržet naživu.“

„Na to už je trochu pozdě.“

Jeho zlost se během okamžiku rozplynula. Tvář mu zahalil stín smutku, soucitu. Dělal se mi z toho špatně. Nepotřebovala jsem, aby mě litoval, ani aby na mě bral speciální ohledy. Nebyla jsem rozbitá. „Alex...“

Nenechala jsem ho domluvit. Nezajímalo mě, co chtěl říct. Měla jsem ho akorát tak dost. „Jdu spát. Jsem unavená.“ Nemluvě o tom, že mě zase třeštila hlava.

Obrátila jsem se k němu zády a vykročila pryč. Část mě, ta, kterou nezmítal vztek, si přála, aby mě zastavil a pokusil se ten svinčík mezi námi urovnat. Ani to nezkusil.

2. Z BLÁTA DO LOUŽE

Probudila jsem se s nezvykle dobrou náladou. Vydržela mi přesně pět vteřin, než jsem vedle sebe nahmatala prázdnou postel a vzpomněla si, že jsme s Gabem byli rozhádaní. Už zase. Náš vztah se skládal z jednoho sporu volně navazujícího na druhý prakticky od chvíle, co jsme se před dvěma měsíci dali dohromady. Gabovi totiž najednou něco přepnulo v hlavě a namísto parťáka ve mně začal vidět křehkou princeznu, kterou musel opečovávat. Jeho kompulzivní potřeba mě chránit mě neskutečně iritovala a rozhodně jsem se nijak neostýchala mu to dávat najevo. Přestože jsme se po každém konfliktu rychle usmířili, pravý důvod našich hádek jsme nikdy nevyřešili. Jen jsme ho po špičkách obcházeli a tvářili se, že neexistoval, dokud se nevrátil a znovu nás nekousl do zadku. Vyčerpávalo mě to.

Potlačila jsem touhu zůstat trucovat v posteli, vyhrabala se z peřin a po rychlé sprše zamířila na snídani. Vzhledem k brzké ranní hodině jsem čekala, že mi budou dělat společnost jen nepříjemné myšlenky, ale nebyla jsem první, kdo do kuchyně zavítal. Matt stál u linky a připravoval si jeden ze svých odporných sendvičů. Přes rameno se přitom bavil s Dougem, který seděl u stolu a cpal se steakem. Prakticky syrovým.

Polkla jsem znechucení a nasadila úsměv. „Dobré ráno.“

Přestože mě Doug musel cítit dávno předtím, než jsem vstoupila do místnosti, při zvuku mého hlasu ztuhl. Během vteřiny se vzpamatoval, nacpal si do pusy zbytek krvavého masa a vyhoupl se na nohy. Byl stejně vysoký jako Matt, ale o dost mohutnější, hora tvrdých svalů, které by ho v boji měly zpomalovat, ale na rychlosti mu ani v nejmenším neubíraly. Pokožku měl snědou, jako kdyby denně pracoval na slunci, tmavé vlasy ostříhané na ježka. Tvrdý výraz a několikadenní strniště zkreslovaly jeho pohlednou tvář, jizva přes pravé obočí korunovala jeho vizáž muže, se kterým nebylo radno si zahrávat.

Když odložil talíř do myčky a zamířil ke dveřím, které jsem pořád blokovala, zamrzla jsem pro změnu já. Z lidské tváře na mě hleděly jantarové oči vlka. Upřeně jsem mu pohled opětovala, přestože na mě zdravý rozum křičel, abych byla hodná holka a sklopila zrak. Jenže tím bych uznala Dougovu dominanci a to jsem ze zásady odmítala.

Doug se zastavil, jeho magie se rozlila kuchyní, divoká a nebezpečná. Obrnila jsem se, připravená vzdorovat, až se mě pokusí srazit na kolena. Stáhla se stejně rychle, jako přišla.

„S dovolením,“ zavrčel, oči stále divoké, ale už zase hnědé.

Pomalou jsem ustoupila stranou a nechala ho projít. Sotva za ním cvakly dveře a já si vzpomněla, jak se dýchalo, nechápavě jsem se obrátila na Matta. „Co má zase za problém?“

Od uzavření událostí s Ewanem napětí mezi mnou a Dougem trochu povolilo, dařilo se nám předcházet dalšímu nepříjemnému incidentu, kdy by se mě snažil zakousnout. Jistě, mohla za to hlavně skutečnost, že se mi stranil tak pečlivě, že jsem ho často neviděla několik dní v kuse, ale i když jsme se potkali, jeho sebeovládání bylo neochvějné. Tak proč najednou reagoval takhle přehnaně? Úplněk za to nemohl, pořád byl týden daleko. Co jsem bydlela s vlkodlakem, pečlivě jsem lunární cyklus sledovala.

„Obávám se, že tentokrát vina padá na tvoji hlavu,“ odvětil Matt a vrátil do stojanu obrovský nůž, který tasil, když to vypadalo, že se Doug přestane ovládat.

„Nic jsem neudělala.“

Věnoval mi významný pohled. „Tvoje podráždění cítím i já a to nemám vlkodlačí smysly. Představ si, jak to musel vnímat Doug.“

S těžkým povzdechem jsem přešla k němu a opřela se zadkem o linku. „Proč tady musí být všechno tak komplikované?“

„Trable v ráji pokračují?“

„Vyhrazuji si právo neodpovídat.“

Vědoucne se ušklíbl a vrátil se k přípravě sendviče. Přihodil na horní vrstvu šunky kolečka nakládaných okurek a svůj výtvar korunoval plátkem chleba namazaným hořčicí.

Při pohledu na tu prapodivnou kombinaci jsem se otrásla „Jak tohle můžeš jíst? Nakládačky, majonéza a hořčice? Fuj.“

Zvedl sendvič a podržel mi ho podnosem. „Zkus a pochopíš.“

Odtáhla jsem hlavu. „Radši zůstanu u osvědčené klasiky, díky moc.“

„Ale no tak, nebuď posera.“ Dál mi sendvičem kroužil před očima. „Bude ti chutnat, slíbuj.“

„Když si kousnu, přestaneš otravovat?“

„Nepřavděpodobné.“

Udělal jsem na něj obličej, ale sendvič si od něj převzala. Byl natolik vysoký, že nacpat si ho do pusy tak, aby přitom nevypadla polovina ingrediencí, bylo výkonem hodným zlaté medaile. „Jestli mi bude blbě, tak si to odskáčeš.“

„Nezdržuj.“

Opatrně jsem si ukousla a žvýkala, připravená sousto vyplivnout do dřezu, pokud by to na mě bylo příliš. Překvapeně jsem vykulila oči a polkla. Matt měl pravdu. Ta nesourodá kombinace chutí se dokonale doplňovala.

V reakci na můj úžas se samolibě zaculil. „Říkal jsem ti to.“

Souhlasně jsem zamručela a znovu si kousla.

Natáhl ruku. „To stačilo. Dej to zpátky.“

Couvla jsem a pokračovala v jídle.

„Povídám, vrať to, ženská.“

„Nebo co?“

Skočil po mně. Vyjekla jsem a dala se na útěk kolem kuchyňského ostrůvku. Rychle mě dohnal. Jednou rukou mě zezadu popadl za pas a nadzvedl ze země, zatímco druhou se natahoval po sendviči, který jsem držela mimo jeho dosah.

„Dej mě dolů!“ dožadovala jsem se mezi smíchem.

„Svoboda, nebo sendvič!“

„Nikdy!“

Většina náplně sendviče s hlasitým mlasknutím dopadla na zem, ale sotva jsme to zaregistrovali. Dál jsme se přetahovali a chechtali se na celé kolo jako děti.

Náš boj přerušilo vrznutí dveří. Svojně jsme se ohlédlí po příchozím a úsměvy nám umřely na rtech. Matt mě pustil. Napřímila jsem se.

Gabe stál na prahu a probodával nás pohledem. Teplota v místnosti jako by klesla o deset stupňů. „Vypadni.“ Ten rozkaz nepatřil mně.

Matt si odfrkl. „To víš že jo.“

„Nebudu to opakovat.“ Každé Gabovo slovo bodalo jako ostří.

Matt se teatrálně opřel o kuchyňskou linku. Div jsem se nezadusila testosteronem, který z obou mužů sálal jako ostrá kolínská. Vzduch praskal napětím. Jeden špatný pohyb a strhla by se bitka.

Rychle jsem se obrátila na Matta. „To je dobrý,“ ujistila jsem ho. „Běž.“ Očima jsem ho prosila, aby se nehádal.

Nespokojeně se zamračil a několik nekonečných vteřin se ani nehnul. Nakonec poslechl. S jeho odchodem zmizelo i veškeré moje sebeovládání. Odhodila jsem zbytky sendviče do koše, otřela si ruce do utěrky a obrátila se na Gaba, který se mi stihl přesunout za záda. To už vážně přehnal. „Klidně si na mě buď naštvaný, ale Matta do toho netahej. Tohle je jen mezi námi.“

„Opravdu? Protože začínám mít dojem, že jsme v tomhle vztahu tři. Je všude, kam se hneš.“

„Je to můj kamarád a ty se poslední dobou chováš jako idiot. Dělá si starosti.“

„Ten nemá zájem být jen kamarád.“

„Ale no tak, tohle už jsme probírali tisíckrát. Matt doráží na všechno, co má nohy a prsa.“

„Takže ti to nevadí?“

„To jsem neřekla.“

„Tak co do pekla říkáš?“

„Že je naprosto neškodný. Moc dobře ví, že nemám zájem.“

„Jsi si tím jistá? Protože si docela jasně vybavuji, jak tvůj nezájem přitáhl pozornost dvou sukub.“

Vážně mi zrovna předhodil něco, co se stalo před víc jak dvěma měsíci, když jsme spolu ještě ani oficiálně nechodili? „Tancovali jsme, nic víc! A bylo to součástí mise! Kolikrát to ještě budu muset opakovat?“

Hořce se ušklíbl. Žárlivost mu zkřivila obličej k nepoznání. Když jsem se na něj dívala, neviděla jsem ani kousek z muže, do kterého jsem se zamilovala.

Musel si všimnout mého zděšení, protože jeho výraz se během vteřiny od základu změnil. Uzavřel vzdálenost mezi námi. „Nechci se hádat,“ zašeptal a zase to byl on, něžný a starostlivý. „Ne kvůli němu.“

Natáhl ruku, aby mě pohladil po tváři, ale uhnula jsem. „Když to není Matt, najdeš si jiný důvod. Tohle musí přestat, Gabe. Ta žárlivost i ochranářství.“

„Já vím, promiň, jen... Nesnesu myšlenku, že bych tě ztratil.“ Vypadal zlomeně, tak zatračeně zranitelně, že mi to fyzicky ubližovalo.

Ted' jsem nemohla couvnout. „Jenže přesně to se stane, pokud se nezačneš chovat normálně. Nepotřebuju, abys mě ochraňoval, ale abys ve mně viděl sobě rovného. Jinak se pořád budeme jen pít a odstrkovat.“

Znovu se po mně natáhl a tentokrát jsem ho nechala, aby vzal můj obličej do dlaní. Sklonil se a zpřímá mi pohlédl do očí. Ty jeho hořely láskou. „Nedovolím, aby nás taková hloupost rozeštvala. Polepším se, přísahám.“

Svůj slib zpečetil polibkem. Pod jeho dotykem jsem roztála. Objala jsem ho kolem krku a nedočkavě vyšla vstříc jeho žhavým rtům. Náš polibek nabíral na intenzitě, uvolňoval všechnu frustraci, která nás poslední dny sužovala. Když mě Gabe vysadil na linku a začal ze mě strhávat oblečení, rázem jsem zapoměla na předchozí spor i na to, kde jsme se nacházeli a že nás kdykoli mohl někdo vyrušit. Sex byl jeden z mála ohledů, ve kterých jsme si stoprocentně rozuměli. A přestože naše problémy vyřešit nemohl, rozhodně poskytoval vítané rozptýlení.

Naše usmíření bylo rychlé, ale o to vášnivější. Oba jsme z kuchyně odcházeli uspokojení a s úsměvem na tváři. Gabe mířil na trénink s Nickem, jehož výcviku se společně s Jamiem ujal, a já... No, tvrdila jsem, že jdu do knihovny, ale ve skutečnosti jsem měla trochu jiné plány. Poslední tři dny jsem trčela zavřená v domě. Potřebovala jsem si provětrat hlavu.

Zahnula jsem za roh a zastavila. Chodbu blokovali Matt a Jamie, o něčem se tiše bavili. V jejich postojích nebylo znát napětí, ale sotva mě zmerčili, zmlkli. Jamie na mě kývl na pozdrav a vypařil se.

Přistoupila jsem k Mattovi, nespokojeně pozorujíc dveře, kterými Jamie odešel. „Všechno v pořádku?“

„Na to bych se měl ptát spíš já tebe.“

„Bylo to jen menší nedorozumění. Nemusel jsi na mě čekat.“

„Nečekal jsem, ale i kdyby jo... Divila by ses mi? Moseley vypadal, že ti ukousne hlavu, jen co vytáhnu paty.“

„Gaba zvládnou.“

„To vidím. Jak se ti ho podařilo uklidnit? Rozdala sis to s ním na kuchyňské lince?“

Tváře se mi rozhořely rozpaky.

Nevěřicně zaúpěl. „Ale no tak! Teď budu na vaše holé zadky myslet vždycky, když se budu chtít najíst. To je mučení.“

„Kdyby ses nevykecával s Jamiem a odešel, když jsi měl, mohl jsi dál žít v blažené nevědomosti.“

Vykročila jsem pryč. Zařadil se mi po boku. „Kdybych odešel, nemohl bych ti zabránit udělat tu pitomost, na kterou se chystáš.“

„Na nic se...“

„Tak kam tak chvátáš? Obvykle sleduješ ranní trénink.“

„Věř tomu nebo ne, ale mám i jiné věci na práci než pozorovat, jak si Jamie a Gabe dělají z Nicka boxovací pytel. I když možná nejsou tak zábavné.“

„Například?“

„Studium. Sám jsi tvrdil, že máte spoustu potenciálně užitečných knih. Možná něco objevím.“

„Chápu,“ přikývl vážně. „Tak to zkus ještě jednou a tentokrát s větším zapálením. Třeba ti pak uvěřím.“

Probodla jsem ho varovným pohledem. „Nepotřebuju další přednášku.“

„Na žádnou se nechystám, to je Moseleyho práce. Jen chci vědět, kam doopravdy jdeš.“

„Ven.“

„To je dost široký pojem.“

„Potřebuješ to upřesnit, abys mě v případě potřeby mohl přiklusat zachránit?“

„Bílého koně sice nemám, ale ve zbroji mi to sluší.“

„Určitě bych ti samým úžasem padla v mdlobách k nohám.“

Jeho úšklebek byl odrazem čiré samolibosti. Protočila jsem oči. „Bud' té lásky a trochu si to ego splaskni. Nedá se tu dýchat.“

Jen se zasmál a následoval mě do haly. Veškeré žerty šly stranou. „Opravdu nechceš společnost? Budu jako myška, ani si mě nevšimneš.“

Podívala jsem se na něj se skepticky nadzvednutým obočím. Oba jsme věděli, že toho nebyl fyzicky schopný.

Zašklebil se. „Fajn, máš moje svolení dát mi pěstí, pokud svoje slovo poruším.“

Na okamžik jsem předstírala, že jsem to zvažovala. „Lákavé, ale tentokrát musím odmítnout. Jen se projdu kolem domu, abych si trochu vyčistila hlavu.“

„To zní dost nebezpečně...“

„Kdybych to nezvládala, začnu křičet a můžeš mi přiběhnout na pomoc,“ slíbila jsem. „Ale beze zbroje mi na oči nechod', hrdino.“

Vysekl mi hlubokou poklonu. „Jak si dáma přeje.“

Zavrtěla jsem hlavou, horko těžko potlačujíc úsměv. Kašpar. Dokázal být pořádnou osinou v zadnici, ale můj život s ním byl rozhodně mnohem veselejší.

Vyšla jsem z domu a na okamžik se zastavila, abych nastavila tvář slunečním paprskům. Sice byl teprve začátek dubna, ale západní pobřeží se pyšnilo příznivým počasím. Teplota přes den stoupala na dvacet stupňů, podstatně výš, než na kolik jsem v tuhle roční dobu byla zvyklá v Chicagu. Náramně jsem si to oteplení užívala.

Zvládla jsem dvakrát obejít dům, než mě opět dohnaly temné myšlenky. Zůstala jsem stát jen pár metrů od místa, kde jsem před měsíci konfrontovala Liama. Vzpomínka na naše poslední setkání visela ve vzduchu jako bouřkový mrak. Liam sice s mými požadavky souhlasil a poskytl mi chtěnou volnost, ale nedokázala jsem se ze svého vítězství radovat. Týdny jsem žila ve strachu, kdy si mě zavolá a tvrdě mě za moji troufalost potrestá. Když se stále neozýval, pochopila jsem, že jeho mlčení bylo součástí mého trestu. Neukáže se, dokud ho o to nebudu prosit, aby mi v tom mohl pořádně vymáchat nos.

Představa, že se za ním budu muset připlazit se staženým ocasem a žadonit o pomoc se mi přičila víc než cokoli jiného. Přesto jsem věděla, že ta chvíle byla nevyhnutelná, o kousek se přiblížila s každým naším neúspěšným pokusem zjistit něco o Ďáblovi. Bez Liamových vědomostí ho nedokážu ani najít, natož porazit. Ještě jsem mu nemohla čelit. Byla jsem příliš zbabělá. Možná, ale jen možná, by mi trocha alkoholu mohla dodat potřebnou odvahu.

Ohlédla jsem se k domu a zvažovala, že zajdu pro Matta, aby mě doprovodil. Často jsme se spolu chodili napít, obzvlášť když jsem měla mizernou náladu po hádce s Gabem. Nakonec

jsem ten nápad zavrhla. Dneska jsem rozveselovat nepotřebovala, chtěla jsem jen pár drinků na kuráž. Co by se asi tak mohlo stát?

Svět se divoce rozhoupal. Padla jsem na kolena a dlaněmi se opřela o vlhkou zem. Žaludek se mi převrátil naruby a to málo, co jsem dneska snědla, zase letělo ven. Na vině nebyla nevolnost z přenosů, tu jsem dávno překonala. Mohla za to ostrá bolest hlavy. Připadalo mi, jako by mi někdo vrazil rozžhavený pohrabáč do oka. Lebka se mi div nerozskočila.

Migrény mě sužovaly poslední tři týdny. Přicházely náhle a pronikavě a stále se zhoršovaly. Přestože jsem ostatním paličatě tvrdila, že nebyl důvod k obavám, sama jsem si jich dělala požehnaně. Co jsem se vrátila, neměla jsem ani blbou rýmu a teď tohle? Co se změnilo? Měl Gabe pravdu a vážně jsem se přetěžovala? Nebo to snad byl vedlejší účinek mého návratu mezi živé? Začínalo moje tělo... selhávat?

Všechny chloupky na těle se mi vztyčily do pozoru. Nemohla za to ta hrůzná myšlenka.

„Okouzluující,“ ozvalo se mi za zády kysele.

Přestože mě překvapila, neobtěžovala jsem se na její přítomnost hned zareagovat. Nebyla můj nepřítel. Počkala jsem, dokud jsem si nebyla jistá, že nevolnost definitivně pominula, a pomalu se napřímila. Hřbetem ruky jsem si otřela pusu a konečně se na ni obrátila. Na vteřinu jsem ztratila dech.

Byla nádherná, štíhlé postavy s plným hrudníkem a obličejem porcelánové panenky. Dlouhé, medově zlaté vlasy jí v něžných vlnách spadaly skoro k pasu a splývaly s rozevlátými, čistě bílými šaty. Její velké, modré oči měly podobně jasný odstín jako Gabovy. Ty její byly ale chladné jako led.

Už jsem se s anděli setkala. Vídala jsem je ode dne, kdy jsem se vrátila. Bloumali mezi lidmi, krásní a vzdálení, drželi nad svými svěřenci ochrannou ruku. Naučila jsem se nevěnovat jim pozornost, nechat jejich dokonalé tváře splynout s nevýraznými tvářemi obyčejných lidí. Ale pořád jsem je vnímala. Jejich přítomnost mě pálila na kůži jako paprsky letního slunce a ve vzduchu kolem nich se neustále vznášela vůně jahod. Zrovna jako teď.

„Stejně jako místo, kde ses rozhodla trávit volný čas,“ dokončila znechuceně a kývla k omlácené budově po mé pravici. „Démonská putika? Mohla bys klesnout ještě hlouběji?“

I přes odpor a nesouhlas v jejím tónu byl její hlas sladký a melodický. A jak už to tak u nich bývalo, taky plný arogance. Nevěděla jsem toho o andělech mnoho, ale i to málo mi stačilo, abych je aktivně nevyhledávala. Zpravidla to byli nafoukaní idioti a podobných existencí jsem ve svém životě měla už tak dost. Plus mě z nějakého neznámého důvodu neměli rádi.

Ona se to na rozdíl od ostatních nesnažila maskovat. Přistoupila blíž a sjela mě hodnotícím pohledem. Ochotně jsem jí ho oplatila. Byla skoro stejně vysoká jako já a vzhledově starší, než jsem se zprvu domnívala. Předtím jsem jí odhadovala čerstvých dvacet. Zblízka bych tipovala, že když se povznesla, muselo jí být už kolem třiceti. Její tvář nenesla ani stopu po dětských rysech.

„Je dobré vědět, kde leží tvoje loajalita.“

Vážně mě chtěla soudit podle toho, kam jsem se chodila napít? To jsem se přes noc vrátila zpátky na střední?

„Sloužím bohům,“ zavrčela jsem. „Nepokoušej se mě zpochybňovat. Pokud máš nějaký problém, vyříd' si to s Liamem.“

Svoji chybu jsem si uvědomila, až když zmateně stáhla perfektně tvarované obočí. „O kom to...“ Zarazila se, když jí to došlo. Zvonivě se rozesmála. „Myslíš Williama? Ty pro něj máš přezdívkou? Jak rozkošné!“ Úsměv jí v mžiku zmizel ze rtů. Oči se jí nenávistně zaleskly. „Nechápu, že ti dovolí ho tak nazývat, jen ho zesměšňuješ. Měla bys mu prokazovat víc úcty.“

„Nic mi nedovolil. Neptala jsem se.“

Pochybovala jsem, že mě vůbec vnímala. Mračila se do prázdna, ztracená v myšlenkách.

„Měli pravdu,“ konstatovala po chvíli pohoršeně. „Vážně se změnil.“ Nesouhlasně zakroutila hlavou. „Změkl.“

„A to usuzuješ na základě toho, jak mu říkám?“ odfrkla jsem posměšně. Možná jsme s Liamem měli neshody, ale nechtěla jsem mu zavařit. No, přinejmenším ne pokud to mohlo mít nemilý dopad i na mě. Andělská vzpoura do té kategorie rozhodně spadala. „Nerada ti kazím teorii, ale nedala jsem mu na výběr. Jsem pěkně tvrdohlavá, vždycky jsem byla. Nenechám si od nikoho diktovat, co smím a nesmím. William není výjimka.“

„Je to *bůh*,“ vyprskla, obličej plný zlosti a znechucení. „Kdyby tě chtěl zastavit, udělal by to. William, kterého jsem poznala, by nikdy nedovolil malé, ušmudlané holce, aby mu takto vzdorovala. Přinutil by ji poslouchat.“

Tu urážku – byla jsem si jistá, že ‘malá, ušmudlaná holka’ jako urážka míněné bylo – jsem přešla bez odezvy. „Třeba je tenhle William lepší.“

Zasmála se a ten zvuk musel namalovat námrazu na všechna okna v okruhu čtyř bloků. „Pro tebe možná, pro ostatní je to známka slabosti. Zapletl se s tebou víc, než je na někoho jeho postavení vhodné. Kdyby se kdokoli z nás odvážil neuposlechnout jeho rozkaz, William by mu bez mrknutí oka urval křídla a odhodil ho na zem jako odpad. Tobě ale toleruje každou pitomost, s kterou vyrukuješ. Nechává tě poflakovat se kolem a hrát si na rodinku s bandou tupých lovců, i když venku zuří tisíciletá válka.“

V duchu jsem počítala do dvaceti, abych se uklidnila. Moc to nepomohlo. „Že nedělám svoji práci přesně podle vašich představ, neznamená, že ji nedělám vůbec,“ procedila jsem, pěsti zaťaté. Strašně moc jsem ji chtěla praštit a vymazat jí ten debilní úšklebek z obličeje. Musela jsem se ovládnout. Něco mi říkalo, že bych tím všechno jen zhoršila.

Nadzvedla obočí v tiché výzvě. „Popíráš snad, že jsi Williamovi vyhrožovala, že přestaneš plnit svoje povinnosti, pokud nezajistí tvým přátelům nedotknutelnost a tobě volnou ruku v cestě za zabitím Padlého?“

Zůstala jsem na ni tupě zírat. Jak se o tom sakra dozvěděla?

Moje mlčení jí bylo dostatečnou odpovědí. Nevěřicně zalapala po dechu. „Takže je to pravda.“ Ze svého překvapení se rychle vzpamatovala. Drapla mě za zápěstí a trhnutím si mě přitáhla k sobě, aby mi mohla vrčet přímo do obličeje. Její na pohled křehké prsty se mi zarývaly do masa silou, jaké by někdo její tělesné konstrukce neměl být schopný. „Měl by ten tvůj drzý zadek...“

Ani v nejmenším mě nezajímalo, co by s mým zadkem měl Liam udělat. Zato jsem ale toužila pořádně nakopat ten její. Tohle moje sebeovládání nemohlo zvládnout.

Vytrhla jsem se z jejího sevření, a přestože jsem měla pocit, že jí na dlani musela zůstat nalepená polovina mojí kůže, dokázala jsem si zachovat kamennou tvář. „Tahle konverzace je u konce.“

Z očí jí sršely blesky. „Nemyslím si.“

Ignorovala jsem ji a otočila se k odchodu.

„Penelope.“

„Jmenuju se Alex, ty blbko,“ odsekla jsem za chůze, aniž bych se ohlédla. Pochopila jsem, že nevolala mě, až když mi cestu zablokoval další anděl.

Tahle měřila o pár centimetrů víc než já, a přestože i ona byla krásná, zbytečně na to nepozorňovala. Na sobě měla ošoupané dřiny a béžový svetřík, husté, tmavé vlasy spletené do tlustého copu, který jí sahal do poloviny zad. V oříškově hnědých očích, jež ve svém tvaru nesly známky asijských genů, se jí zračila nejistota. Byla mladší než její blondatá přítelkyně a ne jenom vzhledově.

Když se člověk povznesl na anděla, chvíli trvalo, než se veškeré zbytky jeho lidskosti vytratily. Než se tak stalo, daná osoba zářila. Doslova. Nějakou dobu mi trvalo, než mi došlo, že tahle záře (často jsem o ní smýšlela jako o blednoucích lidských duších) přímo závisela na jejich věku. Čím mladší anděl, tím byl jasnější. Tahle holka pořád zářila jako malý jaderný reaktor. Nemohla mít křídla víc jak pár let. Ze dvou přítomných byla to menší zlo.

Obrátila jsem se k ní zády a soustředila svůj nenávistný pohled na blončku, jejíž záře už prakticky neexistovala. „Co po mně vy dvě nebeský krávy chcete?“

Blondýna nad tím označením pohoršeně ohrnula rty a přistoupila ke mně. „Nic zvláštního, jen se seznámit. Osobně se přesvědčit, co je to na tobě tak výjimečného, že o tobě nedokážou přestat mluvit.“

„Kdo?“

„*Všichni*,“ vyplivla to slovo, jako by jí na jazyku zanechávalo odpornou pachut'. „Tam na-
hoře jsi docela pojem. Pořád tápu, čím sis to zasloužila.“

„Jsem úžasná?“ nabídla jsem.

„Jsi vzpurná a neschopná. A ještě k tomu namyšlená.“

„To říká ta pravá.“

Obličej jí zrudl vzteky. „Někdo by ti měl konečně ukázat, kde je tvoje místo.“

„Předpokládám, že tenhle kříž si na svá bedra vezmeš ty.“

„Čekali jsme na tvůj příchod dlouho, příliš dlouho, než abys mohla jen nečinně stát a nechat nás umírat ve jménu války, kterou prý dokážeš ukončit. Myslím, že je načase, aby ses taky zapojila do boje.“

Neuvědomila jsem si, jaké nebezpečí se v těch slovech skrývalo, dokud Penelope za mými zády šokovaně nezalapala po dechu. „To nemůžeš!“

Blončka mě popadla za rameno tak tvrdě a nečekaně, že jsem nedokázala včas zareagovat.

„Pozdravuj v pekle,“ popřála.

Svět se se mnou zatočil a zmizel.